

ŠŤASTNÉ A CHLUPATÉ!

Taylor Garlandová

Šťastné a chlupaté!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Taylor Garlandová
Šťastné a chlupaté! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

1. kapitola

Quinn Cooperová by nejradši ani nemrkla. Kdyby totiž zavřela oči, mohlo by jí něco utéct – a tady je k vidění tolik věcí! *Umění na druhou*, obchod s uměleckými potřebami v Quinině rodném městečku Marion, bylo jejím nejoblíbenějším místem na světě.

Quinn pomalu procházela uličkami – kolem zářivé duhové palety všech barev; kolem pastelek v každičkém odstínu, jaký si jen člověk dokáže představit; kolem ručně vyráběného papíru pocákaného zlatými a stříbrnými kaňkami; kolem dlouhatánských sňůr blyštivých křišťálových korálků. Každá ulička v ní podněcovala touhu pustit se do něčeho nového. Jenže

teď, jak věděla, nebyl ten správný čas. Ne když má před sebou tolik práce!

Quinn se neochotně odtrhla od oddělení s ručně tkanou přízí a zamířila k pokladně. Majitelka obchodu, paní Morimotová, se usmívala, když se k ní Quinn blížila.

„Ahoj, Quinn! Mám pro tebe překvapení,“ oslovila ji.

Quinn se rozzářily oči. „Už jsou tu? Už dorazily?“ zajímala se.

„Voilà!“ zvolala paní Morimotová, zatímco zpoza pulťku vytáhla červenou krabici. V očích jí zajiskřilo, když ji Quinn podávala. „Buď opatrná... jsou vážně křehké.“

Quinn nadzvedla víko a zajíkla se. V krabici leželo jako v hnízdečku dvanáct dokonale kulatých ozdůbek, všechny vyrobené z křehkého foukaného skla. V ozdobách se odráželo zářivé světlo nad nimi, jinak byl však jejich povrch naprosto jednoduchý.

„Jsou dokonalé!“ zvolala Quinn. „Moc vám děkuju, paní Morimotová!“

„Rádo se stalo,“ odpověděla žena. „Vždycky se snažím o to, aby naše speciální objednávky dorazily co nejdříve.“

„Načasování je *perfektní*,“ prohlásila Quinn. „Budu je moct nabarvit během prázdnin na Děkuvzdání!“

„Jsou na váš vánoční stromeček doma?“ zajímala se paní Morimotová.

Quinn zavrtěla hlavou. „Chci je věnovat do benefičního fondu Marionského zvířecího útulku,“ vysvětlila. „Letos startují speciální akci – *Dvanáct vánočních mazlíčků*.“

„Ach, ano – viděla jsem jejich letáčky,“ řekla paní Morimotová. „Pověz mi o tom víc.“

„No, paní Alvarezová – to je ředitelka útulku – dostala úžasný nápad,“ pustila se do vyprávění Quinn. „*Dvanáct vánočních mazlíčků* je velká propagační kampaň, která má namotivovat lidi, aby si mazlíčky osvojili z útulků, místo aby si je kupovali v obchodě. Za deset dní to celé odstartuje velkolepou benefiční akcí. Bude tam jídlo, tanec, speciální vánoční sušenky, aukce s parádními věcmi a taky portréty dvanácti zvířátek, která bychom si nejvíc přáli, aby si je někdo do Vánoc osvojil. Já věnuju dvanáct ručně malovaných ozdob. Nakreslím na ně naše mazlíčky.“

„Geniální!“ pochválila ji paní Morimotová. „Jsem ohromená, Quinn, že svůj umělecký talent využíváš na tak dobrou věc.“

„To je to nejmenší, co můžu udělat,“ řekla Quinn. „Moc ráda v útulku po škole pomáhám. A to ještě není všechno! Na té akci budu –“ odmlčela se. „Když o tom tak přemýšlím, možná byste se mohla přijít podívat i vy?“ navázala. Na okamžik pátrala ve svém batohu, až v něm našla vstupenku na benefici. „Všichni dobrovolníci dostali dva volné lístky. Nechtěla byste jeden?“

Paní Morimotová vypadala zaskočeně, ale jen na okamžik. Potom se jí obličej roztáhl širokým úsměvem. „Přijdu moc ráda. Díky, Quinn!“ řekla a vstupenku si vzala.

„Výborně! Aspoň si budete moci prohlédnout i všechny moje hotové ozdoby,“ odpověděla Quinn. „Doufám, že se mi povedou. Ještě nikdy jsem na sklo nemalovala.“

„Jsem si jistá, že budou krásné!“ ujišťovala ji paní Morimotová. „Jenom nezapomeň, že se barvy, které použiješ, ještě trochu změní, podle podkladové barvy ozdoby. No, a víš, že vždycky můžeš přidat trochu...“ Quinn netrpělivě vyčkávala, zatímco paní Morimotová znovu sáhla pod pultík.

„Tady máš – na účet podniku.“ Paní Morimotová předala Quinn malou sklenici křišťálových třpytek. „Jsou Vánoce,“ dodala, „lesku není nikdy dost!“

„Děkuju vám!“ vyhrkla Quinn.

„Prostě je posyp, dokud je barva ještě vlhká, a je to,“ vysvětlila jí paní Morimotová. „Uvidíme se na benefici – i s tvými ozdobami!“

„Nashle, paní Morimotová,“ rozloučila se Quinn a krabičku s ozdobami opatrně svírala v náruči. „Ještě jednou děkuju – za všechno!“

„Ať nezmrzneš,“ zavolala za ní paní Morimotová. „Vypadá to, že bude sněžit.“

„To doufám!“ usmála se Quinn. „Na shledanou!“

Když Quinn vyšla ven, uvědomila si, že to nejen *vypadá* na sníh, byl dokonce i cítit. Okamžitě poznala onu ostrou chladnou vůni ve vzduchu. V teplé sportovní bundě si z mrazivých teplot nic nedělala a vydala se kolem několika bloků k bytovce, kde bydlela s tátníkem a jejich kočkou Piper. Kdyby nasněžilo ještě před Děkuvzdáním, bylo by to dost nezvyklé – ale ne nemožné. Quinn neodolala a uculila se, když si vzpomněla na silnou vánici, která v Marionu udeřila loni v zimě a způsobila, že na celý týden zavřeli školu! Quinn a její nejlepší kamarádka, Annabelle, celé hodiny sáňkovaly na velkém kopci v městském parku. A pak, jelikož nemusely do školy, přespala Annabelle u Quinn doma hned dvě noci za sebou!

Byla to skvělá vzpomínka – Quinn z ní však bylo taky trochu smutno. Kdyby přišla sněhová vánice letos, už by s Annabelle sáňkovat nešly a Annabelle by u ní nemohla ani přespát. Před pouhými třemi měsíci se totiž přestěhovala až do Kalifornie... a Quinn netušila, kdy se jim poštěstí znovu se setkat. Tohle byl také jeden z důvodů, proč byla tak vděčná za možnost pomáhat ve zvířecím útulku. Mazlení s koťátko ji pokaždé rozesmálo a úplně zbožňovala, když mohla vzít pejsky na procházku po sousedství. Věděla, jak je důležité zahrnovat opuštěná zvířátka spoustou lásky a péče, zatímco v útulku čekala, až si je někdo osvojí. Šťastná zvířata mají totiž větší šanci, že si je někdo vybere – a šťastná zvířata také věděla, že je má někdo rád. Nejvíc ze všechno však Quinn pomáhalo, že nemusela neustále myslet na to, jak jí Annabelle schází.

„Ahoj, tati!“ zavolala radostně Quinn, jakmile vešla do bytu.

„Ahoj, Quinn!“ křikl na ni tatínek ze své pracovny. Jako ilustrátor pracoval z domova a jeho pracovna byla téměř stejně dobře vybavená jako krámk paní Morimotové.

„Podívej – dorazily moje ozdoby!“ oznámila mu Quinn, když krabičku opatrně položila na kuchyňský stůl.

„Skvělá zpráva,“ řekl tatínek, který se objevil ve dveřích. „Měl jsem tušení, že to pro tebe paní Morimotová zařídí.“

„Čtyři dny bez školy, bez domácích úkolů, nic než malování...“ rozplývala se Quinn zasněně. „Už jen jeden den do podzimních prázdnin, nemůžu se dočkat!“

Pokradmu pohlédla na hodiny. Technicky vzato dohoda zněla, že si Quinn musí udělat všechny úkoly, než se pustí do malování nebo kreslení, ale třeba dnes tatínek udělá výjimku.

Jako kdyby jí tatínek četl myšlenky, rozesmál se. „No tak běž, Quinn,“ řekl. „Nevidím důvod, proč by sis dnes nemohla úkoly odbýt až po večeři.“

„Jak jsi poznal, na co myslím?“ zeptala se Quinn.

„To ty tvoje oči,“ odpověděl vědoucně. „Ty jiskřičky říkající *Nemůžu se dočkat, až se do toho pustím*. Hned jsem je poznal.“

Quinn přešla místnost, aby tatínka pevně objala. „Díky, tati,“ řekla. „Slibuju, že si po večeři všechny úkoly dodělám. A taky umyju nádobí!“

„To zní ještě líp!“ vtipkoval tatínek.

Quinn vzala ozdoby do dlaní a spěchala zpátky do svého pokoje. Bylo pro ni nesmírně těžké udržet si svůj stůl uklizený – neustále přetékal papíry do školy, tužkami i knihami –, zato na jejím kreslicím stolku mělo všechno své místo. Jakmile ji přepadlo nutkání malovat či kreslit, bylo uklízení tím posledním, čím by se chtěla zdržovat!

Akrylové barvy měla Quinn už seřazené podle odstínů duhy. Vybrala si také pár barviček s metalickým nádechem – stříbrnou, zlatou a karmínově rudou –, které vrhaly pod jasným světlem zářivé odlesky, když z nich na své paletě vytvořila drobné loužičky. Potom sáhla do krabice pro zlatou ozdůbku. Upřeně si ji prohlížela, protože se usilovně rozmyslela, co přesně by na ni měla namalovat.

Ťuk. Ťuk. Ťuk.

Quinn si vůbec neuvědomila, že ťuká koncem štětce ze strany do své paletky. *Tahle zlatá ozdoba mi připomíná Annabellina pejska, Čmeláčka, napadlo ji. Jenže když ho namaluju, splyne s ozdobou.*

Ovšem mohla by místo něj namalovat pejska tmavě hnědého!

Quinn malovala zvířátka už celé věky – především mazlíčky svých kamarádů –, takže pro ni nebylo nijak těžké namalovat Čmeláčka v čokoládové verzi. Potutelně se usmála, když pejskovi namalovala jedno ucho ohnuté špatným směrem. Pes na ozdobě tak vypadal zvědavě a hravě – a připravený užít si spoustu legrace.

Musím Annabelle poslat jeho fotku, pomyslela si Quinn, když své dílo zkoumala. Jenže ozdoba jí stále připadala tak nějak nedokončená. Něco jí chybělo... ale co?

Není dostatečně sváteční, uvědomila si náhle Quinn. Rychlými, jistými tahy domalovala kolem pejskovy hlavy věnec z tmavě zelených lístečků. Potom přidala ještě pár jasně červených cesmínových bobulek, aby obrázek trochu víc prozářila.

Jedna z těch věcí, které dospěláci s oblibou říkávali, byla, že „méně je více“, ale Quinn s nimi většinou zásadně nesouhlasila. Méně čokoládových vloček v sušenkách ani méně polevy na dortíku rozhodně nebyly lepší než opak.

Ovšem pokud šlo o umění, věděla, že jsou ta slova obvykle pravdivá. Jistě, mohla by zlatou ozdobu zkrášlit

ještě víc, něco uvnitř jí však napovědělo, že takhle to stačí – přesně tak, jak to je.

A také právě včas, protože na ni tatínek vzápětí zavolal z kuchyně: „Večeře je na stole!“

Quinn opatrně uložila ozdobu zpátky do krabice, nabarvenou stranou nahoru, aby se nerozmazala. Jedna hotová... už zbývá jen jedenáct. Quinn už se nemohla dočkat, až vymyslí, co namaluje příště!

2. kapitola

Quinn se naklonila blíž k zrcadlu, aby si nanesla slabou vrstvičku zářivého lesku na rty. Obvykle se nelíčila – tohle ovšem rozhodně není obyčejný večer. Charitativní galasetkání *Dvanáct vánočních mazlíčků* začne za pouhou hodinu!

Quinn si uhladila tylovou sukni. Součástí fialové látky byly i shluky třpytivých flitrů, takže se Quinniny šaty zablýskly pokaždé, když se pohnula – skoro jako jedna z jejích ozdob, které pomalovala! Když je předchozího dne přinesla, paní Alvarezová z nich byla nadšená. Quinn nezbývalo než doufat, že to každý na aukci bude vnímat stejně.

„Připravena, Quinn?“ zavolal tatínek z chodby.

„Skoro!“ odpověděla. Potom zapátrala ve své šperkovnici po dokonalém doplňku: zlatém medailonku, jehož přední část měla tvar otisku tlapky. Jakmile přívěsek našla, sevřela ho v dlani a rozběhla se za tatínkem.

„Vypadáš nádherně, zlatíčko!“ pochválil ji s širokým úsměvem. „Kdy jsi tak vyrostla?“

„Tati, no tak,“ pohoršila se naoko Quinn – ale přesto se usmála. „Mohl bys mi pomoci s tímhle?“

„Vynasnažím se,“ odpověděl, když bojoval s titěrným zapínáním.

„Díky, tati,“ řekla Quinn, když měla medailonek na krku. „*Ted'* už jsem připravená!“

„Chceš se projít?“ zeptal se tatínek. „Mám dojem, že dnes večer není taková zima.“

„Jasně,“ souhlasila Quinn. Jejich bytovka stála jen pár bloků od centra města, tudíž v pěší vzdálenosti od všeho potřebného.

Noční vzduch byl ostrý a studený, když Quinn s tatínkem kráčeli směrem k centru Palladium, kde se galavečer konal. Quinn připadalo všechno kolem ne-smírně jiskřivé – od malých světýlek blikajících na

stromech až po hvězdy svítící vysoko nad hlavou. Těšila se na galavečer tak moc, až si málem při chůzi povyskočila.

Quinn s tatínkem byli mezi prvními hosty, kteří dorazili. Quinn sotva dokázala uvěřit tomu, jakou změnou Palladium prošlo za pouhých dvacet čtyři hodin. Když sem včera nesla své ozdoby, byl sál ještě úplně holý a pod jasnými zářivkami vlastně téměř ošklivý.

Ale teď?

Byl jedním z nejslavnostnějších a nejnoblesnějších míst, jaké Quinn kdy viděla! Všechny stěny lemovaly dlouhé stoly. Na tom nejbliž ke dveřím stály veliké portréty všech dvanácti vánočních mazlíčků – Lobo a Nany; Rufuse a Sněhulky; Topse a Tippyho; Kašmírky, Tygra a Tečky; Pixie a Jahůdky; a samozřejmě Buddyho, který patřil mezi Quinniny oblíbence.

Stůl na pravé straně sálu přetékal dezerty: maličkými rohlíčky políťnými čokoládou, dvoubarevnými zapletenými cukrátky s mátovou příchutí, muffiny s krémovou polevou a třpytivými slazenými brusinkami. Nejvíc ze všech se Quinn však líbily perníkové psí boudy ozdobené všemožnými bonbony, které si

člověk dokáže představit. Potěšeně zalapala po dechu, jakmile si cosi uvědomila.

„Tati! Podívej!“ vykřikla Quinn. „Je tu šest psích boudiček – a každá má v popředí perníkového pejska a na střeše usazenou kočku! A – a představují dvanáct mazlíčků k adopci!“

Tatínek se zakřenil. „Tady měl někdo velký cit pro detail,“ prohlásil pochvalně.

Quinn se ke všem boudičkám naklonila, aby si je mohla lépe prohlédnout. „Koukni!“ řekla, „tady je Jahůdka a Sněhulka... a tenhle vypadá přesně jako Rufus...“

„Quinn!“ ozval se čísi hlas.

Quinn se otočila a spatřila paní Morimotovou z obchůdku s uměleckými potřebami. „Vy jste přišla!“ zvolala nadšeně. „Děkuju!“

Paní Morimotová se usmála. „Tohle bych si nenechala ujít ani za nic,“ odvětila. Potom se obrátila ke Quinninu tatínkovi. „Ahoj, Alane. Musíš být na svou dcerku moc pyšný.“

„No samozřejmě,“ odpověděl tatínek a objal Quinn kolem ramen.

„Hned vpředu a přímo uprostřed výstavky. Lepší místo sis nemohla přát,“ pokračovala paní Morimotová.

